

ת"פ 34079/03/18 - מדינת ישראל נגד מוהנד מטר, מאלך חמדאן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34079-03-18 מדינת ישראל נ' מטר(עציר) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד דואק נגד 1. מוהנד מטר (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבו סייף 2. מאלך חמדאן (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבו עאמר
הנאשמים	

גזר דין

הנאשמים, צעירים בני 21 ו-23 שנים, הורשעו על פי הודאתם, בעובדות כתב האישום המתוקן הכולל שני אישומים, בעבירות רכוש כלפי כלי רכב, תוך שהייה שלא כדין בישראל. ביתר פירוט, הנאשמים הורשעו בשתי עבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיף 413ב + סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק, ו**חבלה במזיד לרכב** לפי סעיף 413 לחוק. בנוסף, הורשע הנאשם 1 בעבירה של **נהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם**, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 13.3.18, בשעות הלילה, בשד' ירושלים בלוד, גנבו הנאשמים את אופנועו של הבעלים, בדרך שאינה ידועה למאשימה, ורכבו עליו כשנאשם 1 נוהג מבלי שהיה בידו רישיון נהיגה מעולם, לכיוון כביש 443. בצומת יהודה המכבי במודיעין כרזו להם שוטרים לעצור, אך הם המשיכו בנסיעה עד אשר חסמו השוטרים את דרכם. כל זאת עשו תוך שהייה בישראל שלא כדין.

על פי עובדות האישום השני, כיממה קודם לאירוע הנ"ל, בתאריך 12.3.18, בשעה 22:00 לערך, הגיעו הנאשמים למקום חניית אופנועו של הבעלים ברחוב ארלוזורוב בלוד, וגנבו ממנו כ-30 ₪. בהמשך, בשעה 23:00 לערך, חזרו למקום, ניתקו חוט חשמל ממתג ההתנעה ונטלו קסדה, שהייתה על האופנוע. כל זאת עשו תוך שהייה בישראל שלא כדין.

כתב האישום הוגש בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשמים שוהים במעצר מאז יום 13.3.18.

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת הנסיבות, עת בוצעו העבירות בצוותא חדא, תוך כניסה לישראל שלא כדין לצורך ביצוע. בנוסף, טענה כי יש חומרה יתרה בכך שהנאשם 1 גנב את האופנוע נשוא האישום הראשון תוך כדי נהיגה ללא רישיון, באופן שסיכן עוברי אורח. לשיטתה, המדובר בשני אירועים נפרדים, שכן העבירות בוצעו בשתי כתובות שונות, כלפי מתלוננים שונים, למרות ששני האירועים התרחשו בתוך פחות מ-24 שעות. בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, טענה התביעה כי המתחם ההולם את האישום הראשון נע בין 12-30 חודשים, והמתחם ההולם את האישום השני נע בין 9-12 חודשים. נטען כי יש להבחין בין הנאשמים, שכן הנאשם 2 בעל עבר פלילי מכביד יותר, נשא בעבר עונשי מאסר, ותלויים נגדו מאסרים על תנאי בני 8 ו-4 חודשים, להפעלה. לעומתו, הנאשם 1 נושא עבר פלילי מכביד פחות. לדעת התביעה יש להטיל על הנאשם 1 עונש בגדרי המתחם, ואילו על הנאשם 2 יש להטיל עונש במרכז המתחם וכן להורות על הפעלת התנאים במצטבר. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם 1 טען כי יש לנהוג כלפי הנאשם כאל "בגיר צעיר" ולהקל עמו. לטענתו, הנאשם אמנם לא היה בעל רישיון נהיגה בישראל, אך הוא מורשה לנהיגה באזור. נטען כי יש משקל לקולא לכך שהמדובר היה באופנועים ולא בכלי רכב יקרים יותר, ומעבר לכך על פי חומר הראיות לא נגרמו לאופנועים נזקים משמעותיים, אלא לכל היותר נזק למתנע בשווי 581 ₪, על פי קבלה שבתיק החקירה. נטען כי נוכח סמיכות האירועים בזמן ובמקום, יש לראותם כאירוע אחד, ולקבוע מתחם מאוחד לשניהם, שאינו עולה על 12 חודשי מאסר. בעניין הנסיבות שאינן קשורות בעבירות, נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד ביותר, אלא מדובר בשני רישומים מבית המשפט הצבאי באיו"ש. בנוסף, נטען כי לנאשם 7 אחים והוא היחיד התומך בהם. בסיכומם של דברים טען ב"כ הנאשם כי התביעה נוקטת עמדה מחמירה פי כמה מן הראוי, ועתר לענישה של 7 חודשי מאסר לכל היותר.

ב"כ הנאשם 2 אף הוא עתר להתייחס אל הנאשם כאל "בגיר צעיר" והפנה לכך שהנאשם מגיע מרקע אישי קשה יותר בהשוואה לעברייני רכוש תושבי ישראל, נוכח המצב הכלכלי הקשה באזור, ודלותה הבולטת של משפחתו. נטען כי יש מקום דווקא להקל עם עברייני רכוש תושבי האזור, ולא להחמיר עמם, זאת בשל הרקע המביא אותם לבצע עבירות בישראל. ב"כ הנאשם מודע לכך שבעת הטיעונים לעונש במשפטו הקודם, נתן הנאשם הבטחתו בפני בית המשפט, כי לא ישוב לבצע עבירות, והנה הורשע כעת שוב, אך לטענתו, הדבר נובע ממצוקתו הקשה שבעטיה התפתה לעבירות. נטען כי סמיכות האירועים מחייבת להתייחס אליהם כאל אירוע אחד, ולקבוע מתחם מאוחד. בנוסף, טען ב"כ הנאשם כי בסופו של יום לא נגרם נזק רב, שכן האופנוע שנגנב הושב לבעליו ואילו השני כלל לא נגנב. בסיכום טיעוניו עתר ב"כ הנאשם להפעלת התנאים בחופף זה לזה ולמאסר שיוטל.

מטעם ההגנה הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשם 1 בדברו האחרון אמר שהוא מבקש שתינתן לו הזדמנות, והביע צער וחרטה. הנאשם 2 אמר כי ביצע את המעשים בשל מצוקה כלכלית קשה, בהיותו הבכור הנושא באחריות, וביקש הזדמנות אחרונה.

מתחם העונש ההולם

המדיניות הנוהגת

אכיפת החוק כלפי השולחים יד בכלי רכב, נועדה להגן על האינטרס החברתי של שמירת קניינו של הפרט. כלי רכב הם כידוע נכסים רבי ערך, אשר מטבע הדברים, נותרים חשופים בעת חנייתם ברשות הרבים, ועל כן יש חשיבות רבה להגנה על זכות הקניין בהם.

בגזרי דין רבים נקבע כי יש חומרה מיוחדת בעבירות רכוש כלפי כלי רכב (רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מד"י (1.11.10); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מד"י (15.5.06)). בע"פ 7163/13 כאסוואני נ' מד"י (3.8.14), קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם בעבירה של גניבת רכב, נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר. כמו כן, נקבע ברע"פ 1345/14 אבו הדוואן נ' מד"י (23.2.2014), כי עונש מאסר בפועל של 9 חודשים לעבירה בודדת של גניבת רכב מתוחכמת הוא עונש מקל.

ואמנם, בגין עבירות של גניבת רכב, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר למשך חודשים ארוכים (ע"פ 50867-07-15 בלעום נ' מד"י (24.11.15); ע"פ 21094-07-12 מסרי נ' מד"י (20.1.13); ת.פ 13681-08-12 מד"י נ' רגבי (9.1.14); ת.פ 26962-11-14 מד"י נ' רגבי (6.10.15); ת.פ 8513-02-10 מד"י נ' מוגרבי (7.3.11)).

לצד האמור, הוטלו עונשים בטווח שבין 12-18 חודשי מאסר, כשדובר בנאשמים ללא עבר פלילי מכביד (ת"פ 40790-01-12 מד"י נ' סלהב (נבו מיום: 8.11.12); ת"פ 13591-01-12 מד"י נ' אל טורי (נבו מיום: 7.11.12); ת"פ 55134-03-11 מד"י נ' חלף (נבו מיום: 8.7.13). כמו כן, נקבע כי בנוגע לעבירות גניבת רכב אליהן נלוו עבירות של נהיגה פוחזת, או הפרעה לשוטרים, ינוע העונש בטווח שבין 12 ל-32 חודשי מאסר (ע"פ 2519/14 אבו אלקיען נ' מד"י (29.12.14) והאסמכתאות שם).

בייחוד נודעת חומרה לעבירות כלפי כלי רכב, אשר בוצעו תוך כניסה לישראל שלא כדין. עצם הכניסה לישראל ללא היתר יש בה כדי לפגוע בביטחון המדינה בהיבט הרחב, ובסדרי השלטון המחייבים פיקוח על הנכנסים והיוצאים בשעריה. ניצול הכניסה שלא כדין לצורך ביצוע של עבירות פשע כלפי רכושם של תושבים תמימים, הופכת את השהיה בישראל שלא כדין, לחמורה הרבה יותר, שכן אין המדובר בכניסה על מנת לשבור שבר, אלא לשם בצע כסף. סקירת מאגרי הפסיקה מעלה כי בגין עבירות שכאלה מטילים בתי המשפט עונשי מאסר משמעותיים ביותר (ראו למשל: עפ"ג 10851-05-15 מד"י נ' צלאח (6.7.15) - 17 חודשי מאסר; עפ"ג 61853-01-13 דעמה נ' מד"י (7.4.13) - 15 חודשי מאסר; ת"פ 57394-03-15 מד"י נ' דאוד (30.6.15) - 14 חודשי מאסר; עפ"ג 28565-10-14 עוד נ' מד"י (14.12.14) - 18 חודשי מאסר; עפ"ג 34513-05-12 טקאטקה נ' מד"י (10.07.2012) - 18 חודשי מאסר; ת"פ 3395-11-12 מד"י נ' אבו שנב (13.3.13) - 10 חודשי מאסר; ת"פ 9235-02-13 הניה נ' מד"י (17.9.13) - 12 חודשי מאסר; ת"פ 53317-07-12 מד"י נ' פטפאטה (11.12.12) - 10 חודשי מאסר; ת"פ 43538-11-14 מד"י נ' ראעי (17.5.15) - 12 חודשי מאסר; ת"פ 7206-01-14 מד"י נ' סמיח (28.5.14) - 9 חודשי מאסר).

נסיבות העבירות

אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם 2, לפיה יש נסיבה מקילה דווקא, בהיותם של הנאשמים תושבי האזור. על פי ההלכה הפסוקה, אמנם יש לנהוג במידת הרחמים כלפי מי אשר נכנס לישראל כדי לשבור שבר, ללא עבירות נלוות נוספות (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מד"י (8.12.14), אך שונה המצב בתכלית כאשר הכניסה לישראל נועדה לצורך

עבירות רכוש, באופן שיטתי, יום אחר יום.

בנוסף, אין בידי לקבל את הטענה לפיה קיימת נסיבה לקולא בכך שהנאשמים בחרו לבצע את העבירות כלפי אופנועים, ולא כלפי כלי רכב בעלי 4 גלגלים, שכן הערך החברתי שנפגע כתוצאה מן העבירות זהה בשני המקרים. בעניין זה, יפים דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג 37710-05-16 מד"י נ' אזגילה (14.9.16), שהוגש על ידי ב"כ המאשימה ומאוזכרים גם בת"פ 52964-06-16 מד"י נ' סלאודה ואח' (26.11.17), שהוגש על ידי ההגנה:

"מקובל עלינו כי אופנוע, שוויו הכלכלי פחות מאשר רכב, הגם שאמירה זו אינה נקיה מספקות שהרי לעולם תלוי מה סוגו של האופנוע וכיו"ב לעומת רכב כלשהו. אולם מעבר לכך, לא בכדי יחד המחוקק פרק נפרד לגניבת רכב לצידה של ענישה על עבירות רכוש בכלל. רכב הוא חלק ממהותו של אדם. אדם שמשתמש באופנוע, כמוהו אדם שמשתמש ברכב. זה כמו זה, זקוקים לכלי הרכב שברשותם לשימוש יומיומי ומבחינה זו, הפגיעה בבעל הרכוש היא אותה פגיעה ומה שקבע המחוקק לגבי רכב כלשהו, נכון בוודאי גם לגבי אופנוע."

ואמנם, סקירה של מאגרי הפסיקה מעלה דוגמאות רבות של גזרי דין שניתנו בגין גניבת אופנועים, בנסיבות דומות למקרה שלפניי, בין אם בוצעו תוך שהיה שלא כדין, ובין אם לאו, בהם הוטלו עונשים הדומים בחומרתם לעונשים המוטלים בגין גניבות רכב (ראו לדוגמא: עפ"ג 17725-07-16 שוויקי נ' מד"י (11.5.2017) - 6 ו-5 חודשים; ת"פ 15529-11-17 מד"י נ' חמיד (16.4.2018) - 14 חודשים; ת"פ 49201-07-13 מד"י נ' עבדאללה (לא פורסם) - 13 חודשים; רע"פ 4789/13 מיכאלי נ' מד"י (28.8.2013) - 10 חודשים; ת"פ 34138-05-14 מד"י נ' סלאימה (7.12.2014) - 11 חודשים; עפ"ג 38077-05-14 קוריאקו נ' מד"י (לא פורסם) - 16 חודשים; ת"פ 49182-07-13 מד"י נ' מוסא (7.1.2014) - 13 חודשים; ת"פ 4613-11-12 מד"י נ' אבו סנינה (13.3.2013) - 8 חודשים; ת"פ 35991-01-16 מד"י נ' מואפי (7.6.2016) - 9 חודשים; ת"פ 47008-09-17 מד"י נ' זהרה (23.1.18) - 34 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסרים על תנאי שארכם המצטבר 20 חודשים; ת"פ 57323-12-17 מד"י נ' גודה (15.7.18) - 28 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסרים על תנאי שארכם המצטבר 9 חודשים; עפ"ג 37710-05-16 מד"י נ' אזגילה (14.9.16) - 8 חודשי מאסר.

בהתאם לסעיף 40ט' לחוק, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנזק שנגרם, ואף בנזק שהיה צפוי שייגרם כתוצאה מן העבירות. במקרה שלפנינו, הנזק שהיה צפוי אילו השלימו הנאשמים כוונתם, הוא רב, אך לצד זה יש משקל לכך שהקטנוע נשוא האישום הראשון הושב לבעליו, ואילו לקטנוע הנוסף נגרם נזק מינורי בלבד.

נסיבה משמעותית נוספת לחומרא קיימת בעניינו של הנאשם 1, אשר לאחר גניבת האופנוע נשוא אישום 1, נהג בו מבלי שהיה בידו רישיון נהיגה מעולם, וזאת במהלך פרק זמן משמעותי, בכבישים בין עירוניים, מהעיר לוד עד מודיעין. בהגיע הנאשמים למודיעין, הנאשם 1 לא שעה להוראת השוטרים והמשיך בנהיגה, עד שנחסם על ידם. אמנם, ב"כ הנאשם טען כי הוא מורשה לנהיגה באזור, אך טענה זו לא הוכחה כלל, למרות הקלות היחסית להוכחה.

ברור הוא כי התנהגותו של הנאשם 1 יצרה סיכון ממשי לביטחון הציבור ושלומו, ויש בכך כדי להשפיע על המתחם, כפי שנקבע במקרים דומים רבים (ראו למשל: רע"פ 10476/09 סביח נ' מד"י (21.01.10); עפ"ג 4594-12-11 מצארה

נ' מד"י (29.1.12); ע"פ 10476/09 סביח נ' מד"י (6.10.10); עפ"ג 51132-01-16 חיים נ' מד"י (18.7.16); ע"פ 8703/08 חליל נ' מד"י (22.10.08). אני ערה לכך שהנאשם 1 לא הורשע בעבירה של נהיגה פוחזת, אלא בעבירה של נהיגה ללא רישיון מעולם בלבד, ואולם תיאור העובדות מלמד על נהיגה פרועה, והתעלמות מהוראת השוטרים, עד שנחסם האופנוע, מה שיצר סיכון של ממש.

האם אירוע אחד לפנינו?

התביעה עתרה לקביעת שני מתחמי עונש נפרדים, בטענה כי המדובר בשני אירועים שונים. מנגד, עתרו ב"כ הנאשמים לקביעת מתחם אחד, נוכח סמיכות המקום והזמנים של ההתרחשויות.

כידוע, חוק העונשין אינו מגדיר את המונח "אירוע", ומכאן הקושי שהוביל את בתי המשפט להתחבט רבות בסוגיה של סיווג ריבוי עבירות כמערך עובדתי, המהווה אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים (ע"פ 5643/14 עיסא נ' מד"י (23.6.2015); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מד"י (17.3.16). לפי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14), לצורך הקביעה כי המדובר באירוע אחד, יש לבחון האם נמצאה בין הפעולות "סמיכות זמנים" והאם הן "חלק מאותה תכנית עבריינית".

"נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע". ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שניתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה.."

עוד נקבע בעניין ג'אבר:

"....התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת".

בהתאם לאמור, פעמים רבות קבעו בתי המשפט כי מסכת התרחשויות עברייניות מהווה אירוע אחד, כאשר דובר ברצף אירועים בעלי דפוסי פעילות דומים, אף במועדים שאינם סמוכים ביותר זה לזה. לצד זה, לא פעם נקבע כי מדובר במספר אירועים, אך נקבע בגינם מתחם ענישה מאוחד (ראו למשל: עפ"ג 71176-11-17 מד"י נ' אבשלומוב (1.2.2018); ת"פ 28810-09-16 מד"י נ' חאג יחיא; ת"פ 305-08-16 מד"י נ' מצרי (6.12.2017); ת"פ 55826-08-17 מד"י נ' בן סעדון (29.05.2018)).

כאן המקום להזכיר כי גם אם יסווגו מעשי הנאשמים כ"אירוע" אחד, אין הדבר מבטיח כי העונש יוגבל לתקרת העבירה החמורה ביותר, שכן ייתן משקל למספרם, טיבם, וחומרתם של המעשים (ע"פ 1082/14 ג'סאר נ' מד"י (23.07.2015)).

בעניינו, לנאשמים מיוחסות עבירות רכוש כלפי שני אופנועים, תוך כניסה לישראל שלא כחוק, אותן ביצעו באישון ליל ובהפרש של פחות מיממה האחת מהשנייה, בשני מקומות בעיר לוד, המרוחקים כחצי קילומטר זה מזה. לאור כל האמור לעיל, אני סבורה כי ניתן לראות במכלול העבירות אירוע אחד, לפי מבחן הקשר ההדוק, ועל כן אקבע מתחם מאוחד שיתחשב במכלול הנסיבות, בהתאם לעבירות המיוחסות לכל אחד מן הנאשמים.

בקביעת המתחם יינתן, מחד, משקל לכך שמדובר בפרץ עברייני אחד, אך מאידך, לא אתעלם מן השיטתיות שבביצוע עבירות דומות יום אחר יום.

סיכום לעניין המתחם ההולם

בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת כפי שפורטה לעיל, אני קובעת כי מתחם עונש ההולם בגין שני האישומים יחדיו, לגבי הנאשם 1 נע בין 14-24 חודשי מאסר, ואילו בעניינו של הנאשם 2 המתחם נע בין 12 ל-22 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשמים:

הנאשם 1, בעל עבר פלילי שאינו מכביד ביותר, הכולל שתי הרשעות בבית משפט צבאי מהשנים 2013 ו-2017, בגין הפרת צו סגירת שטח וגניבה, בגין נשא שני עונשי מאסר למשך 31 יום, כל אחד.

הנאשם 2, בעל עבר פלילי מכביד, למרות גילו הצעיר. עוד בשנת 2011 הורשע בעבירה של שהייה שלא כדין, ונדון למאסר למשך 33 ימים. בשנת 2013 הורשע בבית משפט צבאי בעבירות של הפרת צו סגירת שטח וגניבה, ונדון למאסר למשך 45 יום. בשנת 2014 הורשע בשורה ארוכה של עבירות איומים, התפרצויות, גניבות ושהייה שלא כדין, ונדון למאסר למשך 19 חודשים. בשנת 2017 שב והורשע בעבירה של שהייה שלא כדין, ונדון למאסר למשך חודש. עברו הפלילי יישקל לחומרא.

בנוסף לאמור, הנאשם 2 בחר לבצע את העבירות, למרות העובדה שבגין הרשעותיו האחרונות, תלויים נגדו שני מאסרים על תנאי, שחובה להפעילם: 8 חודשים בגין כל עבירת רכוש מסוג פשע (ת"פ 33499-07-14); 4 חודשים בגין עבירות שהייה שלא כדין (ת"פ 13894-07-17).

מצד שני, יש להתחשב בכך שהנאשמים הודו בהזדמנות הראשונה במיוחס להם, ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשמים טענו כי יש להתייחס אליהם כאל "בגירים-צעירים". אמנם לאחרונה הסתייג בית המשפט העליון מהקביעה לפיה קיימת קטגוריה פסיקתית של "בגיר צעיר" לצורך גזירת הדין (ע"פ 6961/17 אבו אלקיעאן נ' מד"י (7.3.18)), בשונה מן ההלכה שהשתרשה בפסיקתו הקודמת (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מד"י (25.6.13)). עם זאת, בית המשפט העליון הותיר את השאלה באם יש מקום להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, לשיקול דעתו של המותב הדן בתיק, בהתאם להוראת סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין (ר' גם ע"פ 2341/18 פלוני נ' מד"י (27.3.18)). לפיכך, אקח בחשבון את גילם הצעיר ביותר של הנאשמים.

ב"כ הנאשם 2 עתר להפעלת המאסרים המותנים בחופף, על מנת שלא להכביד על הנאשם באופן בלתי מידתי, ואולם

עתירתו זו נוגדת את ההלכה הפסוקה, לפיה מעיקרו של דבר יש להפעיל מאסרים על תנאי במצטבר לעונש ולא בחופף לו (ע"פ 7907/14 וזאנה נ' מד"י (22.2.15)). חפיפת התנאי שיופעל, למאסר, היא חריג שראוי לנמקו, ובענייננו אני מתקשה למצוא נימוק שיצדיק זאת.

לבסוף, אני מוצאת לנכון להתחשב לקולא בכך שהנאשמים הגיעו ממשפחות הסובלות מצוקה קשה. אמנם אין בכך כדי להצדיק את העבירות בשום אופן, אך לצד זה, הטלת מאסר ממושך עליהם, תפגע בפרנסת משפחותיהם.

ברור הוא כי יש מקום להטיל על כל אחד מן הנאשמים מאסר לתקופה משמעותית. לפיכך, ובשים לב למצבם הכלכלי, אינני גוזרת קנס כספי.

סוף דבר

אני גוזרת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 13.3.18 עד היום.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון.
- ד. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות כניסה ושהייה בישראל שלא כדין.
- ה. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירת נהיגה ללא רישיון נהיגה.

אני גוזרת על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 13.3.18 עד היום.
- ב. יופעל מאסר על תנאי בן 8 חודשים מת"פ 33499-07-14.
- ג. יופעל מאסר על תנאי בן 4 חודשים מת"פ 13894-07-17.
- ד. הנאשם יישא את עונשי המאסר בחופף ובמצטבר זה לזה, כל שבסך הכול יישא 20 חודשי מאסר בפועל.
- ה. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש כלפי רכב מסוג פשע.
- ו. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון.
- ז. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות שהייה שלא כדין.

זכות ערעור.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.